

Door: Carmen Metselaar, VA11F, 06-10-2014

Eén op de zeven vrouwen krijgt borstkanker en in Nederland hebben meer dan 150.000 vrouwen borstkanker (gehad). Daarnaast is het doodsoorzaak nummer één voor vrouwen tussen de 35 en 55 jaar oud. Ook is het zo, dat bij 20% van de borstkankerpatiënten, borstkanker voorkomt in de familie.

Het is dus niet zo gek dat Kitty van Mil zich regelmatig liet controleren op borstkanker, tenslotte kwam kanker voor bij haar in de familie. Elke keer dat ze zich liet controleren, werd ze door haar huisarts naar huis gestuurd met de wetenschap dat alles in orde was. Tot het op een dag toch niet in orde was.

Iedereen kent wel iemand, die weer iemand kent, waarvan de achternicht ook borstkanker heeft. Sommige mensen denken dat dit een geruststelling is, maar dat is het niet, zo zegt ook Kitty van Mil in haar voorstelling 'Vals plat'. Een theatersolo waarin je wordt meegenomen in de wereld van een kankerpatiënt.

Het ene moment zit Kitty op haar fiets, gekregen van het fietsenplan, en fiets zij door het bos. Het volgende moment zit ze op een stoel in het kantoor van haar oncoloog, die haar vertelt wat ze allemaal door zal moeten maken om eventueel de bijzondere vorm van borstkanker die zij heeft, te overleven. Die wisselingen in het theaterstuk zorgen ervoor dat de gehele zaal aandachtig blijft luisteren.

Grappen maken over kanker, dat kan natuurlijk ook en daarom zegt Kitty aan het begin al: 'Er mag gelachen worden.' Gelukkig maar, want als zij begint over dr. Kaal op de oncologieafdeling, is het moeilijk om niet een lach te laten ontsnappen. Natuurlijk komen ook de nare dingen aan bod. Op het moment dat de geluiden van een MRI-scanner hard te horen zijn, is de spanning in de zaal goed voelbaar.

In de eerste helft draagt Kitty een rode outfit, aangepast aan de kleur van de oncologieafdeling van het ziekenhuis. Ze heeft ontdekt dat ze kanker heeft, maar haar borst wil ze absoluut niet kwijt; ze wil nog liever dood. Dat is heftig om te horen, maar ze weet het op zo'n manier te brengen, dat de hele zaal het lijkt te begrijpen.

Na de pauze draagt Kitty een outfit in legerprint, ze heeft besloten om het gevecht aan te gaan en ze overwint. Bij deze overwinning hoort ook een borstreconstructie, waar eigenlijk in de hele voorstelling naartoe wordt gewerkt. Er wordt in geuren en kleuren verteld wat de verschillende mogelijkheden zijn voor een borstreconstructie. Kitty brengt dit met zo'n humoristische ondertoon, dat er bijna vergeten wordt dat zo'n operatie een lastig proces is. Ze vertelt over de borsten van professor doctor Ulrich, waarvan ze gevraagd heeft of ze ze misschien mocht zien. Op het moment dat ze wakker wordt na de operatie, roept ze 'Yes!' en dit is ook wat uiteindelijk overheerst in de voorstelling; de blijdschap na de overwinning en de mooie nieuwe borst genaamd Ulrike, vernoemd naar de plastisch chirurg die dit mogelijk heeft gemaakt.

Door de afwisseling en de luchtige manier van vertellen, is het makkelijk om naar Kitty te blijven luisteren als ze je meeneemt op haar moeilijke turbulente reis naar een kankervrij leven. Het is zeker de moeite waard om deze voorstelling te bekijken, of je nou een achternicht hebt die een buurvrouw heeft die ook borstkanker heeft, of as je gewoon nieuwsgierig bent wat borstkanker met een mens kan doen.